

tage stilling til postspærring. Det er for forslagsstillerne utvivlsomt, at den konkursramte i langt de fleste tilfælde kan indse det nødvendige i en postspærring og samtykker heri. Det vil således ikke kræve yderligere ressourcer eller nærmere stillingtagen, og forslagsstillerne har derfor anset det for tilstrækkeligt, at postspærring etableres ved en protokoltilførsel med efterfølgende meddelelse til postvæsenet, der således ikke af egen drift skal have mulighed for at foretage omadressering af posten.

I de formentlig forholdsvis få situationer, hvor den konkursramtes samtykke ikke foreligger, fordi det ikke kan indhentes eller kun indhentes med risiko for tab for boet, eller fordi den konkursramte nægter at give samtykke, behandles spørgsmålet om postspærring på samme måde som indgreb i posthæmmeligheden i øvrigt, jf. retsplejelovens kapitel 71. Nægtelse af samtykke til postspærring kan naturligvis tænkes af mange grunde, herunder også det ubehag, der altid vil være knyttet til, at andre får adgang til at stifte bekendtskab med indholdet af personlige meddelelser. Uanset dette opstår der imidlertid risiko for, at undladelse af postspærring i disse situationer vil åbne for uberettigede dispositioner over boets ejendom til skade for kreditorerne. En sådan unddragelse vil efter omstændighederne være strafbar. En forhindring af sådanne risici bør derfor behandles i strafferetsplejens former.

Endelig har forslagsstillerne fundet, at der bør indsættes en tidsmæssig begrænsning, således at forsendelser, der ikke har nogen interesse for boet, videresendes til adressaten så hurtigt som muligt og senest 48 timer efter modtagelsen. Modtageren kan med en sådan regel på forhånd regne med, at forsendelser uden forbindelse med bobehandlingen når frem til ham i rimelig tid. Dette kan f.eks. være vigtigt i forbindelse med svar på stillingsansøgninger og skriftlige meddelelser fra familie og omgangskreds.«

Forslaget blev undergivet førstebehandling i Folketinget den 11. april 1989 og derefter henvist til Retsudvalget. Til brug for Retsudvalget gav justitsministeren en redegørelse for gældende praksis. Justitsministeren oplyste endvidere under Folketingets behandling af beslut-

ningsforslaget, at han havde aftalt med konkursudvalget, at dette ville afgive en forlods udtalelse om det rejste spørgsmål.

5. Udvalgets overvejelser og forslag.

Efter bestemmelserne i konkurslovens kapitel 2 om *betalingsstandsning* bevarer den, der har anmeldt betalingsstandsning, retten til på egen hånd at råde over sine aktiver. Efter bestemmelsen i § 15, stk. 1, må skyldneren ganske vist »ikke foretage dispositioner af væsentlig betydning uden tilsynets samtykke«, men skyldnerens dispositioner i strid hermed er hverken civilretligt ugyldige eller strafbare. Virkningen er alene, at dispositioner efter omstændighederne vil kunne omstødes efter konkurslovens § 72, stk. 1 eller 2, ligesom der vil kunne være anledning for tilsynet til at give skifteretten underretning med mulig bestemmelse om ophør af betalingsstandsningen til følge, jf. § 16 d, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 2.

Der er således i de gældende regler ikke hjemmel til at træffe bestemmelse om udlevering af post og andre forsendelser til en person, der har anmeldt betalingsstandsning, til en anden end adressaten, og det kan efter udvalgets opfattelse ikke komme på tale at søge en sådan hjemmel tilvejebragt.

Med hensyn til skyldnere, hvis bo tages under *konkursbehandling*, gælder, at de styrende organer i et selskab med begrænset ansvar mister deres kompetence ved konkursens indtræden, og at deres hidtidige funktioner under konkursen varetages af bostyret. Selskabet som sådant vedbliver at bestå, indtil det ved bobehandlingens slutning slettes af vedkommende register.

Der opstår derfor for disse skyldnere ikke hjemmelsmæssige eller andre spørgsmål i forbindelse med omadressering og åbning af post og andre forsendelser til selskabet. Derimod vil omadressering af post og andre forsendelser til medlemmer af selskabets styrende organer – direktion, bestyrelse eller lignende – i lighed med den i Norge etablerede mulighed, naturligvis forudsætte særskilt hjemmel.

Ved overvejelserne om adgangen til omadressering af post og andre forsendelser til andre skyldnere – fysiske personer (og interes-